

4 ÀNIMES, 4 PODERS

Vet aquí una vegada, en un dia normal, en una ciutat, en una illa a Japó, hi havia una noia. Era la més gran d'una família formada per quatre germans. Dels quatre germans, dos eren nois el Kirima i el Zakaria, i dues eren noies, una es deia Tristán i l'altre Akira. Comencem amb en Kirima, en Kirima era bastant alt, tenia ulleres i com diria alguna gent un "quatre lletres". En Zakaria era d'estatura mitjana, estava fort i era el típic "guapetón". La Tristán era molt tímida i li agradava estar sola. A l'Akira se li donava bastant bé tot, però encara notava una forta connexió amb el seu pare.

Era un dia normal, en un poble d'uns 20.000 habitants, que s'anomenava Maxillama, tots quatre germans estaven al seu institut Conogure, separats per classes. L'Akira estava asseguda a la segona filera a la dreta, a ella no li agradava molt estar a l'institut, però era el que tocava... A més a més la seva mare feia un bon temps que estava una mica trista, ja que el seu pare havia desaparegut de cop, junt amb el seu germà.

L'Akira va pensar que per què li havia tocat a ella passar per això i que perquè justament el dia del seu aniversari hagués desaparegut el seu pare i el seu tiet. Seguia trista... però com deia el seu germà Kirima, havien de seguir en peu ja que si la seva mare veia com els seus fills també estaven tristos, es posaria encara més trista del que ja estava. La seva mare junt amb ella eren les més afectades, però encara i això intentava mantenir-se en peu.

Res més acabar de sortir de l'institut, li venia de gust estar sola i se'n va anar a donar un tomb pel sotabosc. Cada cop que caminava més, més sentia aquella forta connexió amb el seu pare, tot i no estar present.

Pel camí va veure unes pedres que li van fer força gràcia, ja que semblaven un tipus de golem (un monstre fet de pedres), va començar a explicar-li tot el que li passava i de sobte va notar com si les pedres li responguessin amb una veu força greu:

-Hola nena et dius Akira correcte?- l'Akira es va espantar, mai pensava que unes pedres li poguessin arribar a dir res. Ella sense obrir la boca del xoc del moment, va córrer a trucar als seus germans i a la seva germana. Els hi va explicar tot el que li havia passat, però no s'ho creien, per això van anar a comprovar el perquè. Res més arribar no van veure res, però l'Akira els hi va ensenyar als seus germans l'espècie de golem. Era veritat! Aquelles pedres semblava que tenien vida. De cop, el golem els hi va dir que eren els "escollits" i que havien de fer una prova. La prova consistia a posar-se una espècie de collaret que tenia una pedra preciosa. La pedra preciosa canviava de color segons la puresa del seu cor. Si canviava de color a groc significava que el seu cor era pur i si es posava vermella volia dir que no tenien la suficient puresa per poder-los atorgar una cosa molt especial que feia molt de temps que els esperava. Tots ho van aconseguir i el golem els hi va donar el regal, tots estaven molt nerviosos, però no era el típic regal de recompensa que esperaven, però molt menys esperaven a la persona que s'ho donaria.

La persona era el seu tiet, que en veritat es deia Joan i que resulta ser que no havia arribat mai a desaparèixer sinó que s'havia estat ocultant durant anys. Els quatre germans van rebre quatre poders:

"Kirima: poder del sol, Zakaria: poder dels estels, Tristán: poder de les ombres i Akira: poder de la gravetat".

De cop, va haver-hi un fort llampec i el tiet va desaparèixer i els quatre germans van aparèixer en un carrer, com si es tractés d'una altra realitat. Allà, a terra, hi havia una nota amb una direcció escrita. Els quatre germans, creien que era un tipus de senyal així que van anar. Quan van arribar van tocar al timbre i va sortir un home que els hi semblava una mica familiar, van preguntar pel nom de l'adreça i li va dir que d'on ho havien tret, ells li van explicar tot el que havia passat i els hi va oferir a entrar.

Aquell home resulta ser que era el seu tercer tiet el més petit, que havia estat amagat durant molt de temps. El seu tiet es deia Gerardo Gaucho era una persona que se'n va anar a viure a Brasil i va estar molts anys, però que en assabentar-se que els seus germans havien desaparegut va tornar a la seva ciutat natal. Ell no sabia tant com el seu germà mitjà, però va intentar ensenyar als seus nebots a dominar una mica els seus poders, van estar entrenant durant setmanes perquè el seu tiet havia estat insistint molt, però els germans encara no entenien el perquè de tot plegat.

L'últim dia d'entrenament, el seu tiet els hi va dir que s'apropessin, que els havia d'explicar una cosa molt important que la seva família els hi havia estat ocultant:

-Us he d'explicar un parell de coses...- va dir amb veu seriosa-. Fa bastants anys abans que vosaltres naixéssiu, a en Joan, el vostre pare i jo, ens va visitar una persona desconeguda que buscava amagatall perquè li perseguien unes persones malvades. Els nostres pares el van deixar dormir en un llit que sobrava... l'endemà va marxar sense dir res, però va deixar una nota en una petita capseta: *"Moltes gràcies per tot. Com a agraïment us atorgo aquests poders però a la vegada aquesta càrrega"*. En un principi no li vam donar gaire importància -va continuar -però la cosa que no ens esperàvem va ser que hi hagués uns tipus d'ànimes de diferents colors dins de la capsa i que ràpidament en obrir-la es van ficar dins de totes les persones presents en la sala. Jo em vaig sentir d'una manera una mica estranya i vaig notar com si algun tipus de cosa es mogués dins del meu cos i suposo que també dins dels cossos dels meus germans i dels meus pares. A partir d'aquell dia ningú de nosaltres érem iguals, ens comportàvem una mica estrany i a vegades ens passaven coses sobrenaturals i no ens explicàvem el perquè.

Els nostres pares ens van portar a un tipus de metge i res, a un psicòleg i res, fins que vam anar tots a un tipus de xaman que ens va ajudar a interioritzar els nostres esperits que ens donaven poders sobrenaturals. Sobre la marxa vam anar controlant aquests poders fins que un dia els nostres pares van tenir un accident que els va costar la vida. En Pere, el vostre pare, es va tornar com diferent, era com si el seu esperit s'apoderés d'ell. Es va transformar en una persona aïllada fins que es va escapar de casa. Des d'aquell dia ens vam tornar a veure quatre vegades comptades, i totes van ser quan va néixer tots vosaltres. Semblava com si tot el que havíem viscut durant aquells anys hagués desaparegut, però el que no sabíeu era que portaveu la genètica d'una persona amb "poders" fins que van desaparèixer ells dos.

-Però un parell de coses... - va continuar dient el tiet- qui era la persona que ens va atorgar aquests tipus de poders i d'on provenien? Jo segueixo pensant que les ànimes dels nostres pares es van ficar dins de cadascun de vosaltres...

-I vosaltres que creieu?

Fins aquí aquesta història. Sempre m'han agradat aquest tipus de misteris, però recordeu, les quatre ànimes d'aquest conte segueixen passejant pel món, quins seran els pròxims escollits per rebre els poders?, potser tu que m'estàs llegint ara...

Continuarà...